

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

ท่านรู้หรือไม่ว่า...ด้วยการสนับสนุนจากท่าน
สามารถมอบชีวิตให้กับเด็กคนหนึ่งได้อย่างไร

ต่อเติมแรงใจ

รักที่มองไม่เห็นแต่สัมผัสได้ด้วยหัวใจ

สายใยรัก ต่างสายเลือด

ที่ผูกพันไว้ด้วยสายใจแห่งรักอันบริสุทธิ์ของแม่โสสะ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จฯ ทรงเปิดอาคารอนุบาล “หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต เฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐”

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เสด็จพระราชดำเนิน ทรงเปิดอาคารเรียนอนุบาลและทรงเยี่ยม “หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต เฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐” วันอังคารที่ 23 พฤศจิกายน 2553 เวลา 09.00 น. ณ “หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต เฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐” เลขที่ 90 หมู่ 2 ตำบลเกาะแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

ในโอกาสนี้ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงมีพระกรุณาพระราชทานโล่แก่ผู้มีคุณูปการ ทรงประกอบพิธีเปิดอาคารเรียนอนุบาล และทอดพระเนตรการเรียนการสอน ตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวหมู่บ้านเด็กโสสะฯ ก่อนเสด็จพระราชดำเนินกลับได้ทรงปลูกต้นสาละ บริเวณหน้าอาคารเรียนอนุบาล

หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต เป็นหมู่บ้านลำดับที่ 5 ของหมู่บ้านเด็กโสสะในประเทศไทย ได้ก่อสร้างขึ้นเมื่อพุทธศักราช 2550 บนเนื้อที่ 10 ไร่ โดยผู้มีจิตศรัทธาบริจาคเงินรวม 100 ล้านบาท เป็นค่าก่อสร้างบ้านพักแม่และเด็ก 12 หลัง อาคารเรียนอนุบาล ห้องสมุด อาคารสำนักงาน และบ้านพักเจ้าหน้าที่ เพื่อเฉลิมพระเกียรติ และถวายเป็นพระราชกุศล แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในวโรกาสที่ทรงเจริญพระชนมพรรษา 80 พรรษา และทรงมีพระมหากรุณาฯ พระราชทานนามหมู่บ้านว่า “หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต เฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐” หมู่บ้านเด็กโสสะแห่งนี้ได้รับเด็กเข้ามาอุปการะเลี้ยงดูตั้งแต่ปี 2552 ปัจจุบันมีเด็กในการเลี้ยงดูจำนวน 121 คน ชาย 69 คน หญิง 52 คน อีกทั้งยังได้จัดการศึกษาระดับอนุบาลภายในหมู่บ้านตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1-3 เพื่อความสะดวกปลอดภัยแก่เด็กและให้บริการแก่เด็กๆ จากภายนอกเข้ามาร่วมเรียน มีครูวิชาชีพจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย เพื่อเป็นพื้นฐานให้เด็กๆ พร้อมที่จะเข้ารับการศึกษาในระดับสูงขึ้นต่อไป

ต่อเติมแรงใจ

รักที่มองไม่เห็นแต่สัมผัสได้ด้วยหัวใจ

หากคุณเป็นคนหนึ่งที่เติบโตขึ้นมาพร้อมด้วย
ห้อมล้อมของพี่ๆ น้องๆ หรือแม่แต่กลุ่มเพื่อนสนิท
ข้างบ้านในวัยเด็กคุณคงเข้าใจได้ดีว่า ความสุขครั้งวัย
เยาว์ เมื่อได้แบ่งปันสู่กันและกัน จะเป็นต้นทุนชีวิต
ที่ดีมากขนาดไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สายใยแห่งที่
น้องฝาแฝด ที่ทุกประสบการณ์ในชีวิตนั้น สามารถ
ส่งต่อได้อย่างดีเยี่ยมราวกับสิ่งมหัศจรรย์ ที่แม่เรา
อาจจะเข้าถึงไม่ได้ แต่กลับชื่นใจที่ได้รับฟัง

“ต่อ” และ “เติม” พี่น้องฝาแฝด ในวัยเพียง 7 ขวบ
ที่ไม่มีพ่อแม่ มีแคยายที่เลี้ยงดูสองแฝดแต่เพียงผู้
เดียวมาตั้งแต่เด็ก จนเมื่อยายเกิดล้มป่วยด้วยโรค
ประจำตัว ทำให้สองแฝดขาดผู้ให้การดูแล เพื่อน
บ้านพร้อมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้เข้าไปให้
ความช่วยเหลือและได้ส่งต่อกับเติมให้กับครอบครัว
ไสสะ ณ หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต สถานที่เพียง
แห่งเดียวเท่านั้น ที่ทั้งสองคนยังคงได้อยู่ และจะ
เติบโตขึ้นไปพร้อมๆ กันอย่างอบอุ่น

เกือบสองปีมาแล้วที่ต่อและเติมมาเป็นส่วนหนึ่ง
ของครอบครัวไสสะ ในการดูแลของคุณแม่มนฤดี
พูดถึงลูกชายฝาแฝดที่เติบโตในวัย 10 ขวบว่า
“สองแฝดตอนแรกที่รับมาหอมมากเลยนะ หอมจน
คุณแม่ตกใจ ช่วงแรกแม่เลยเน้นเรื่องอาหารให้เขา
มีน้ำหนักตามเกณฑ์อายุก่อน เพราะสุขภาพเป็นเรื่อง
สำคัญ” ต่อกับเติมยังได้เล่าถึงความรู้สึกที่ได้
มาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวไสสะ “ผมไม่เคย
เห็นสนามวิ่งเล่นที่ใหญ่เท่านี้มาก่อนและมีเพื่อน
เตะบอลมากขนาดนี้” ต่อกล่าว และเติมยังเสริม
อีกว่า “ผมตั้งใจที่ได้เรียนหนังสือ แม่มนฤดีใส่ใจกับ
ผมมาก ผมชอบกับข้าวที่แม่ทำให้กิน อร่อยมาก
ครับ”

แม่มนฤดีเล่าให้ฟังว่าต่อกับเติมถือเป็นพี่โตของ
บ้านที่ช่วยเหลือแม่ในการดูแลน้อง รับผิดชอบงาน
บ้านได้ดี แม้ซุกซนบ้าง แต่ทั้งคู่ก็รักความสะอาด
และรับผิดชอบต่อตัวเองได้ดี ทั้งเสื้อผ้า การจัดเก็บ
ที่นอน “คนชอบถามแม่ว่าแฝดนี้เหมือนกันหรือ
เปล่า ถ้าหน้าตาเขาสองคนเหมือนกันมากๆ บาง
ครั้งคนก็เรียกผิด แต่เอาเข้าจริงก็ต้องบอกเลยว่า
สองคนนี้ไม่เหมือนกันเลย เพราะเด็กทุกคนแตกต่างกัน
เราก็ตีเรียนรู้อุบัติแต่ละคนว่าเป็นยังไง ”

ถึงสองฝาแฝดจะมีบุคลิกแตกต่างกัน บางครั้งก็มี
ถกเถียง คิดเห็นไม่ตรงกันบ้าง แต่สายสัมพันธ์และ

ความหวังดีกลับส่งถึงกันได้และเชื่อมโยงกันเป็น
หนึ่งเดียว “ต่อชอบขัดใจผมให้ผมทำนู่นทำนี่ แล้ว
ก็พูดมากเกินไปในบางครั้ง” เติมพูดถึงพี่ชาย
ฝาแฝด ขณะที่ต่อยืนยันว่าเขาต้องทำอย่างนั้น
เพราะเติมชอบเถียงเขา เขาแคอยากรู้น้องเป็น
เด็กดี “ผมอยากให้เติมได้ดี ได้เรียนหนังสือ ได้
งานดีๆ ทำครับ” เช่นเดียวกับเติมที่พอเอาเข้าจริง
พอดถามว่าอยากบอกอะไรกับต่อไหม เติมก็ยังคง
ยืนยันในสิ่งที่ต่อต้องการบอกกับเติม “ผมก็อยาก
ให้ต่อมีความสุขเหมือนกันครับ เราโชคดีมากที่ได้
อยู่ที่ไสสะ เราไม่ได้มีเพียงกันและกัน แต่เรายังมีพี่
น้องในบ้าน มีแม่และมีเพื่อนๆ ที่หมู่บ้านเด็กโสสะ
ภูเก็ตครับ”

เรื่องราวของหนึ่งครอบครัวเล็กๆ ยังคงดำเนินต่อ
ไป แม่กำลังจะทำข้าวผัดใส่กล่องให้ทุกคนกินเป็น
อาหารเย็น ต่อกับเติมกำลังเสร็จงานปูที่นอน พล
และพัฒนจากบ้านข้างๆ ก็มายืนยิ้มอยู่หน้าบ้าน
เรียกต่อเติมไปเตะบอล เพราะยังขาดสองสมาชิก
สำคัญของทีมที่ยังไม่เสร็จงานบ้าน และแม่ยังไม่
อนุญาตให้ออกไปเที่ยวเล่นที่ไหน ต่อและเติมรีบ
ร้อนขอแม่ว่าจะออกไปเล่น พร้อมกับน้องตั้มวัย
เจ็ดขวบ น้องคนรองของบ้าน ที่สองแฝดหมายมั่น
ไว้ให้เป็นสมาชิกอีกหนึ่งคนในทีมฟุตบอล ถึงแม้ว่า
วันนี้ ตั้มจะยังเป็นได้แค่ตัวสำรองอยู่ริมสนาม
ก็ตาม

พี่น้องในบ้านช่วยกันทบทวนบทเรียน

เบื้องหน้าที่เราเห็นคือปัจจุบัน ส่วนอนาคตนั้น
ความฝันก็ฉายเติมอยู่แล้วในแววตาของต่อกับเติม
ต่ออยากเป็นนักฟุตบอลทีมชาติ เพราะชอบและมี
ทักษะด้านนี้ชัดเจน ส่วนเติมอยากเป็นนักบิน สม
กับเด็กชายนักสำรวจและรักการผจญภัย “อนาคต”
เป็นเรื่องที่ใครๆ ก็เคยคิดฝัน แม้จะเกิดขึ้นได้จริง
หรือไม่ในวัยผู้ใหญ่ ก็คงไม่สำคัญเท่ากับที่เราจะได้
ฝัน และเมื่อย้อนกลับไปนึกถึงมันแล้วเรามีความ
สุขทุกครั้งที่ได้เห็นรอยยิ้มของตัวเอง พร้อมเสียง
หัวเราะของพี่น้องและเพื่อนที่เติบโตมาด้วยกัน
ที่ทำให้เรารู้สึกว่าเรายังไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้เพียง
ลำพังจนเกินไป

จะดีแค่ไหน ถ้าเราจะได้ร่วมเป็นอีกส่วนหนึ่งซึ่งต่อ
เติมความสุขวัยเยาว์ให้กับเด็กๆ ที่ยังต้องการ
โอกาสการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัวที่สองอัน
อบอุ่นแห่งบ้านไสสะ รวมถึงการศึกษาที่เหมาะสม
ความรู้สึกเป็นสุขจากการ “ให้” นั้นคงยิ่งทวีคูณ
เมื่อในที่สุด เด็กๆ ในวันนี้ เติบโตขึ้น และออกก้าว
เดินสู่เส้นทางความฝันจากครั้งวัยเยาว์โดยมีเราเอง
เป็นหนึ่งในทีมของรอยยิ้มแรกกล้าใจที่หล่อเลี้ยง
อยู่ในวาระวันวัยเยาว์อันมีคุณภาพของพวกเขาเหล่านั้น
ด้วย

หมายเหตุ ชื่อของเด็กทุกคนในบทความนี้ได้มีการ
เปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม

ต่อ เติม และตั้ม สมาชิกทีมฟุตบอล

แม่ และครอบครัวโสสะ ความหมายของชีวิต และ โอกาสแห่งความสุขของผม นิธิรุจน์ ลภัสเกียรติสกุล

ใครเลยจะรู้ว่าผู้ชายอนาคตไกล วัย
สี่สิบต้นๆ ผู้มีหน้าที่การงานดี มี
ครอบครัวที่อบอุ่นคนนี้จะเคยพบกับ
ความลำบากในชีวิตวัยเด็กที่ต้องสูญเสีย
ทั้งพ่อและแม่ จนกระทั่งเขาได้
มาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวโสสะ
บางปู สมุทรปราการ จนถึงวันนี้

คุณนิธิรุจน์ ลภัสเกียรติสกุล หรือ อ้อย ผู้จัดการ
ธนาคารกรุงไทย สาขาอากาศอำนวย จังหวัด
สกลนคร ยังคงจำวันนั้นเมื่อสามสิบกว่าปีที่แล้วได้
ไม่ลืมเลย... วันแรกที่เขาได้เดินทางมาสู่อ้อมกอด
แห่งความรักของครอบครัวโสสะพร้อมกับพี่และ
น้องชายของเขาอีกสองคน เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่
เต็มไปด้วยรักและความอบอุ่นอีกครั้ง

“ตอนนั้นผมอายุประมาณสิบขวบ วันที่มาถึงก็คิด
ว่า ทำไมที่นี่เด็กๆเยอะอย่างนี้ แต่ก็จะได้มีเพื่อน
เล่นเยอะดี เพราะปกติก็จะเล่นกันสามคนพี่น้อง
แต่ที่นี่ทุกคนเป็นพี่น้องกันหมด ไม่ว่าจะเด็กบ้าน
เดียวกับเราหรือบ้านอื่นที่โตมาด้วยกัน ทุกวันนี้
ก็ยังเป็นพี่น้องกัน ไปมาหาสู่ช่วยเหลือกันตลอด”
อ้อยเล่าความทรงจำได้อย่างแม่นยำ นอกเหนือจาก
ความเป็นพี่น้อง เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว อีก
หนึ่งความประทับใจที่อ้อยบอกว่ามันเป็นยิ่งกว่า
ชีวิตใหม่ คือ โอกาสในการศึกษาที่ทำให้เขามีวันนี้
“นอกจากเรื่องกินอยู่ของเราทุกอย่างแล้ว แม่เน้น
เรื่องเรียนเสมอ พอทำงานบ้านเสร็จแล้ว ทุกคน
ต้องทบทวนบทเรียน แม่ดูแลเรื่องนี้ใกล้ชิดมากๆ”

“ตอนนั้นผมบอกกับตัวเองเลยว่า เราได้
โอกาสที่ดีมากแล้ว ต้องทำให้สำเร็จให้ได้
เอาปริญญามาให้แม่ให้ได้ อยากทำให้แม่
พี่น้องและทุกคนในบ้านภูมิใจในตัวเรา”

อ้อยและครอบครัว

จากนั้นได้ขึ้นแรกแห่งการศึกษา อ้อยยังกล่าวอีก
ว่าเขาโชคดีมากๆที่ได้เรียนในสิ่งที่เขาสนใจและมี
แม่ มีเจ้าหน้าที่ที่หมู่บ้านซึ่งเปรียบเหมือนญาติ
ผู้ใหญ่ให้คำปรึกษากับเขาเสมอ “ช่วงวัยรุ่นก็มี
เกเรบ้าง ผมเกือบจะตามเพื่อนไปเรียนช่างแล้ว
เพราะคิดว่าเรียนสบาย แต่แม่บุญปลูกก็ให้แกคิด
ที่ทำให้เราเปลี่ยนใจมาเรียนสายสามัญ” ดังนั้น
อ้อยจึงตัดสินใจเรียนต่อรร.สมุทรปราการจนจบ
ม.6 และด้วยความตั้งใจจริงและประพฤติดีมาโดย
ตลอดทางหมู่บ้านจึงได้ให้เขาเรียนต่อคณะบัญชี
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ซึ่งในช่วงเวลานั้นแทบไม่
ค่อยมีเด็กที่ได้เรียนต่อในมหาวิทยาลัยเอกชนเลย
“ตอนนั้นผมบอกกับตัวเองเลยว่า เราได้โอกาสที่ดี
มากแล้ว ต้องทำให้สำเร็จให้ได้ เอาปริญญามาให้
แม่ให้ได้ อยากทำให้แม่ พี่น้องและทุกคนในบ้าน
ภูมิใจในตัวเรา”

หลังจากเรียนจบอ้อยก็ได้เริ่มเส้นทางอาชีพในสาย
บัญชีและการเงิน จนกระทั่งสอบบรรจุเป็นพนักงาน
ของธนาคารกรุงไทยได้ตั้งแต่ปี 2533 และพัฒนา
ตัวเองเรื่อยมา ล่าสุดได้สอบเลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการ
สาขาอากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร ซึ่งเพิ่งย้าย
ไปรับตำแหน่งเมื่อกลางปี 2553 ที่ผ่านมานี้เอง
“อย่างที่ทำงานจะสอบสัมภาษณ์ไม่กี่ครั้ง ผมบอก
ทุกคนตลอดว่าผมเป็นลูกโสสะ เป็นเด็กกำพร้ามา
ก่อน ไม่เคยปิดบังและไม่อาย ที่สำคัญ ผมกลับ
ภูมิใจด้วยซ้ำที่มาถึงจุดนี้ได้ ก็เพราะผมได้มาเป็น
ส่วนหนึ่งของครอบครัวโสสะ” นอกจากหน้าที่
การงานที่มั่นคงแล้ว อ้อยมีครอบครัวที่พร้อมหน้า
พร้อมตาด้วยภรรยาและลูกสาวที่กำลังน่ารักวัย 10
ขวบ เต็มเต็มชีวิตที่เป็นสุขได้อย่างกินฝัน และที่
ขาดไม่ได้คือ ครอบครัวโสสะของเขายังคงผูกพัน
ดูแลกันอย่างเหนียวแน่น

และสำหรับ “แม่” คนสำคัญของอ้อย ถึงแม้จะ
ทำงานอยู่ต่างจังหวัด แต่ทุกอาทิตย์อ้อยยังคงนั่งรถ
ทัวร์กลับมาเยี่ยมครอบครัวในจ.สมุทรปราการอยู่
เสมอ และไม่เคยมิที่จะมาเยี่ยมแม่บุญปลูก ซึ่ง
ปัจจุบันพักอยู่บ้านพักแม่เกษียณที่ทางหมู่บ้าน
เด็กโสสะจัดไว้ให้อยู่ด้านหลังหมู่บ้าน “แม่อายุเจ็ด
สิบกว่าแล้ว แกมไม่ค่อยสบายเป็นอัมพฤกษ์ ผม
กับน้องๆ หมั่นมาเยี่ยมดูแลท่าน เช่นที่แม่เลี้ยงผม
ตั้งแต่เด็ก ทั้งพุ่มพักดูแล ชี้นำชีวิต ซึ่งผมรู้และ
สัมผัสได้ถึงความรักและจริงใจที่แม่มีตั้งแต่วันแรก

อ้อยกับคุณแม่บุญปลูก

ที่ได้เข้ามาอยู่ในครอบครัวโสสะ ตั้งแต่วันนั้นแม่
คือแม่ของผม จนถึงวันนี้และตลอดไป” ความรัก
และสายสัมพันธ์ของแม่และลูกโสสะคงยากเกิน
กว่าอธิบาย แต่อย่างน้อยเราก็สัมผัสได้ถึงความรัก
อยู่รายล้อมอยู่รอบๆตัวของคนทั้งสอง โดยเฉพาะ
อ้อยซึ่งกล่าวถึงแม่ว่า “แม่สอนผมเสมอว่าให้ดูแล
ตัวเองให้ได้ ถ้าทำได้แล้วอย่าลืมพี่น้อง มีอะไรต้อง
ช่วยเหลือกัน เพราะเราเป็นพี่น้องกัน แต่แม่กลับ
ไม่เคยเรียกร้องอะไรให้กับตัวเองเลย ไม่เคยบอก
ให้เรามาดูแลท่านหรือให้เรามารักท่านบ้างเลย
เพราะแม่พูดเสมอว่าความสุขของลูกก็คือความสุข
ของแม่ แม่ไม่ต้องการอะไรอีกแล้วในโลกนี้”

และนี่เป็นเพียงอีกหนึ่งในอีกหลายตัวอย่างของ
เด็กที่ได้รับการดูแลอบอุ่นจากครอบครัวโสสะ
ได้รับการศึกษา จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สามารถ
ประกอบอาชีพเลี้ยงดูตัวเองได้กว่า 400 คน ด้วย
การสนับสนุนและช่วยเหลือจากผู้มีอุปการคุณ จาก
โอกาสที่สองของชีวิตในวันนั้นและครอบครัวโสสะ
อันอบอุ่น ดังที่อ้อยได้ทิ้งท้ายไว้ว่า “สิ่งที่สำคัญที่สุด
ในชีวิตของคน ก็คือ ‘ครอบครัว’ การมีครอบครัว
โสสะทำให้ผมรู้สึกว่าจะไม่ได้อยู่เพียงลำพังในโลกใบ
นี้ แต่ยังมีใครอีกหลายคนไว้คอยแบ่งปันเรื่องราว
ความสุขและหันหน้าไปปรึกษาเมื่อมีความทุกข์
จากการเรียนรู้ความหมายของครอบครัวและสาย
สัมพันธ์แห่งรักจากครอบครัวโสสะที่เติบโตขึ้นมา
ทำให้ผมสามารถสร้างครอบครัวของตนเองที่มั่นคง
และแข็งแรง ได้ในวันนี้ และที่ขาดไม่ได้ คือโอกาส
ที่สอง จากการสนับสนุนของผู้มีอุปการคุณ ที่ได้
หล่อเลี้ยงบ้านโสสะให้อบอุ่น ให้ทุกคนได้เติบโต มี
การศึกษา และมีอนาคตใหม่อีกครั้ง”

“ตั้งแต่วันนั้น แม่คือแม่ของผม
จนถึงวันนี้ และตลอดไป”

คุณแม่โสสะที่ทำงานมาเป็นเวลา 20 ปีและ
มีอายุ 60 ปีขึ้นไป จะได้เป็นคุณแม่เกษียณ
ที่ทางมูลนิธิเด็กโสสะฯได้จัดบ้านพักไว้ให้กับ
แม่เกษียณได้พักผ่อนและใช้ชีวิตในวันหลัง
เกษียณตามอัธยาศัย และได้รับเงินบำนาญตาม
สมควร เพื่อเป็นการตอบแทนให้กับคุณแม่โส
สะที่ได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อเลี้ยงดูลูกโส
สะให้เติบโตเป็นคนดีของสังคมไทยตลอดชีวิต
ที่ผ่านมา

สายใยรัก ต่างสายเลือด

ที่ผูกพันไว้ด้วยสายใจแห่งรักอันบริสุทธิ์ของแม่โสสะ

“เพราะเรื่องราวความรักของแม่และลูก หาได้จำกัด เฉพาะเพียงสายเลือดเดียวกัน เช่นหนึ่งในตัวอย่างรักอันบริสุทธิ์ของแม่โสสะ ที่เกิดจากจิตใจอันเสียสละ อยากเห็นชีวิตน้อยๆ ที่ได้รับโอกาสที่สองจากผู้มีน้ำใจ ได้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ และก้าวเดินต่อไปในเส้นทางชีวิตได้อย่างมั่นคง”

หากชีวิตคนเปรียบเหมือนนาฬิกา ชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งที่ขึ้นชื่อว่าแม่โสสะของมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชินูปถัมภ์ อย่างคุณแม่ปรีดา บุญกาญจน์ ก็คงเปรียบได้กับนาฬิการุ่นเก่าที่ทุ่มเทแรงกาย แรงใจ ทำหน้าที่อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เพื่อมอบความรักความอบอุ่นให้แก่ลูกๆ ของแม่ตลอด 22 ปีที่ผ่านมา ทั้งที่ทุกคนไม่ได้เป็นลูกที่เกิดจากครรภ์ของแม่เองเลยแม้แต่คนเดียวก็ตาม

“ครั้งแรกที่มาสมัครเป็นแม่โสสะ ผอ.หมู่บ้านเขาไม่รับเนื่องจากคุณสมบัติไม่ครบ เพราะแม่โสสะต้องเป็นสตรีโสดอายุ 25-35 ปี ซึ่งตอนนั้นแม่อายุแค่ 21 เท่านั้น ด้วยความตั้งใจจริง จึงมาสมัครอีกจนที่สุดผอ. ก็รับไว้ แม่เริ่มงานตั้งแต่หมู่บ้านเด็กโสสะหาดใหญ่ สงขลา ยังไม่เสร็จ ได้ฝึกอบรมเกี่ยวกับเด็กหลายด้าน เมื่อหมู่บ้านเสร็จจึงได้เป็นคุณแม่บ้าน 6 พร้อมลูกๆ อีก 6 คน” แม่ปรีดาบอกเล่าพร้อมใบหน้าเอ็นดู “แรกๆ ก็เหงาคิดถึงบ้าน เพราะที่นี้เมื่อก่อนเป็นสวนยางพาราและไม่มั่นใจว่าเราจะดูแลเด็กๆ ได้หรือเปล่า แต่พอทำไปเรื่อยๆ ความเหงาก็หายไป เพราะต้องดูแลลูกๆ มีเรื่องให้คิดให้ทำทุกวัน”

จากวันแรกจนถึงวันนี้ ลูกแม่ปรีดาเติบโตจนทำงานดูแลตัวเองได้แล้วถึง 12 คน แม้จะเป็นตัวเลขน้อยนิด แต่เมื่อคิดให้ลึกซึ้ง กว่า “คน” หนึ่งคน จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้นั้น ต้องอาศัยทั้งระยะเวลา ความรักความเอาใจใส่ ที่ประกอบด้วยพลังกาย พลังใจอย่างมหาศาล โดยเฉพาะด้วยเป้าหมายที่ต้องการให้ “ลูก” ทุกคน เติบโตอย่างแข็งแรง ที่สำคัญเป็นคนดี มีคุณภาพของสังคม “แม่เลี้ยงลูก

ตามอุปนิสัยของแต่ละคน แม้ต่างที่มา แต่เมื่ออยู่ที่นี่ ทุกคนเป็นพี่น้องกัน มีแม่คนเดียวกัน เป็นครอบครัวเดียวกัน นอกจากนี้ เรื่องวัยก็ต้องใส่ใจ โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่น เขาจะมีโลกส่วนตัว เราต้องใช้ความพยายามและเข้าใจเขาด้วย ซึ่งแม่จะเน้นเรื่องการศึกษา เพื่อเป็นต้นทุนชีวิตที่ดี วันหนึ่งเมื่อเขาจะเริ่มต้นชีวิตเอง จะได้ไม่ลำบาก นอกจากนี้เมื่อลูกป่วยไข้ แม่ก็คอยดูแล ฝากนอมเขา ด้วยเหตุผลเดียวคือ ‘เขาเป็นลูกเรา และเราก็คงเขาจะเหนื่อยแค่ไหนแม่ก็ต้องทำ’ ”

ปัจจุบันแม่ปรีดามีลูกที่ป่วยอยู่หนึ่งคน คือน้องปอนด์ ปัจจุบันอายุ 20 ปี เข้ามาอยู่หมู่บ้านเด็กฯ ตั้งแบบเบาๆ เดิมทีไม่มีใครทราบว่ น้องปอนด์จะตาบอด เริ่มมารู้อาการเมื่อน้องอายุ 2 ขวบ “แม่สงสารน้องปอนด์มาก เวลาที่เขามองไม่ค่อยเห็นไม่ได้ตั้งใจ เขาจะเอาหัวโขกกับขอบเตียง กัดแขนตัวเอง แม่ต้องเข้าไปกอดปลอบโยนเขา หมอบอกว่าเมื่อน้องอายุ 14 ตาที่พอมองเห็นได้บ้างจะเริ่มบอดสนิท ก่อนหน้านั้นผอ.คิดว่าอาจจะเอน้องไปอยู่บ้านประชาสงเคราะห์ แต่แม่ขอรับไว้ เพราะทำไม่ได้ไม่ยอมให้ลูกของเราไปอยู่ที่อื่นไม่รู้เขาจะดูแลลูกของเราอย่างไร มีอยู่ครั้งน้องปอนด์ต้องอยู่ที่โรงพยาบาล แม่ก็อ่านหนังสือธรรมะให้เขาฟัง เขาพูดกับแม่ว่า ‘แม่... ถ้าปอนด์ตายไป ปอนด์เกิดใหม่จะมาเป็นลูกแม่อีกนะ’ ทุกคนได้ยินก็สงสาร ทุกวันนี้ก็ช่วยกันดูแลบ้าน ดูแลน้องปอนด์ ลูกๆ เห็นแม่เหนื่อย ก็คอยเป็นกำลังใจให้ ช่วยแบ่งเบาภาระ และยังมี ผอ.หมู่บ้านคอยให้คำปรึกษา รวมทั้งแม่โสสะคนอื่นๆ ในหมู่บ้านก็ให้กำลังใจกันอยู่เสมอ” เสียงแม่ปรีดาเริ่มสั่นเครือ ด้วยความห่วงหาอาทรต่อลูกที่สะท้อนในใจ และยังซาบซึ้ง

ในน้ำใจของทุกคนในหมู่บ้านด้วย

การเดินทางของนาฬิกาและเวลาชีวิตของแม่ปรีดาที่บ้านโสสะดำเนินมากกว่า 20 ปีแล้ว อีก 2 ปีแม่ปรีดาก็จะถึงวัยเกษียณ ตอนนี้น้องๆ ก็เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นกันหมดแล้ว เพื่อให้แม่ได้เตรียมตัวพักผ่อนที่ “รู้สึกใจหาย เพราะแม่ยังไม่เหนื่อยกับงานเลย ยังมีอีกหลายสิ่งๆ ที่อยากทำให้ลูก ลูกๆ เองก็ไม่อยากให้แม่ไปไหน แม่ก็บอกเขาว่าแม่ไม่ได้ไปไหน ยังอยู่ที่นี้ ที่บ้านแม่เกษียณ คิดถึงก็มาหา มาปรึกษาแม่ได้ตลอด จะห่างก็แต่ลูกๆ อยากให้เขาจดจำสิ่งที่แม่สอน ภายหน้าลูกจะต้องช่วยเหลือตัวเองให้ได้มากที่สุด ต้องปฏิบัติตนให้ดี มีความอ่อนน้อมถ่อมตน รู้จักยอมรับสภาพของตัวเองจะได้มีความสุข ที่สำคัญคือขยันทำมาหากินโดยสุจริตจะได้เลี้ยงตัวเองได้ สิ่งสำคัญที่แม่จะคอยบอกและสอนทุกคนอยู่เสมอ คือชีวิตใหม่ที่ลูกได้รับ ได้มาอยู่ในครอบครัวอบอุ่นของหมู่บ้านโสสะในวันนี้ ไม่ได้เกิดมาจากแม่คนเดียว แต่ยังมีบุคคลผู้มีน้ำใจอีกมากมาย ที่เป็นแรงผลักดันอันยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะผู้มีจิตเมตตาที่ได้บริจาคเงินเข้ามาให้โอกาสที่สองกับชีวิตลูก วันนี้เราเป็นผู้รับ วันข้างหน้าหากมีโอกาสแม่ก็อยากให้ลูกรู้จักการเป็นผู้ให้ มอบสิ่งดีคืนกลับคืนสู่สังคมด้วย”

กว่าที่หนึ่งชีวิตวัยเยาว์ จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพได้นั้น สิ่งจำเป็นมิใช่มีเพียงแค่อาหาร ที่อยู่อาศัย หรือวัตถุสิ่งของใดๆ หากแต่ด้วยความรัก ความผูกพัน ที่เชื่อมโยงจากแม่สู่ลูก จากรุ่นสู่รุ่นที่เรามองด้วยตาเปล่าไม่เห็นแต่สัมผัสได้ด้วยความรู้สึก ลอยวนอยู่ในอากาศที่หายใจ เช่นเดียวกับน้องๆ ในหมู่บ้านโสสะ แม่เราทุกคนจะไม่สามารถเป็นกำลังหลักในการส่งต่อความรัก และร่วมสร้างชีวิตใหม่ให้กับเด็กๆ แต่เราทุกคนล้วนเป็นกำลังสำคัญที่ช่วยกันหยิบยื่นความสุขกับโอกาสที่สองในชีวิตของเด็กๆ ได้ ด้วยจิตอิสระแห่งการให้ ที่มนุษย์พึงมีให้แก่กัน เป็นน้ำใจและความรักที่แม้วัดมูลค่าไม่ได้ แต่มีความหมายอันยิ่งใหญ่ในความรู้สึกของผู้ให้ และเติมเต็มจิตใจของผู้รับให้เต็มอ้อมได้อย่างแท้จริง

แม่โสสะ คือ สตรีโสด ที่ไม่มีภาระผูกพันทางครอบครัว อายุระหว่าง 25-40 ปี ผู้มีความมุ่งมั่นและเสียสละเพื่อเลี้ยงดูเด็กที่สูญเสียพ่อแม่และครอบครัวด้วยความรักและความอบอุ่น ระหว่างสองปีแรกจะเป็นช่วงของการฝึกงานก่อนที่จะมาทำหน้าที่ของแม่โสสะอย่างสมบูรณ์ โดยการทำหน้าที่ “น้า” และได้รับการฝึกอบรมทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็กและหัวข้อสำคัญต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการเตรียมความพร้อมทางด้านของจิตใจอันมีพื้นฐานมาจากความเสียสละด้วย

แล้วคุณจะเข้าใจว่า การเป็นผู้ให้ “มีความสุข” อย่างไร...

จากครั้งแรกเมื่อ 2 ปีก่อน คุณกนกพร ท้วมเล็ก เจ้าหน้าที่ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาางามวงศ์วาน ฝ่ายสินเชื่อรถยนต์ มีความคิดว่าจะอยากจะทำบุญเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิด เพื่อนสนิทจึงแนะนำว่า ให้ลองทำบุญร่วมกับมูลนิธิต่างๆ เป็นที่มาให้คุณกนกพรเริ่มค้นหาข้อมูลจนได้รู้จักกับมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ที่ให้การเลี้ยงดูเด็กที่ขาดพ่อแม่และญาติมิตร จึงตัดสินใจที่จะช่วยเหลือ ทว่าเมื่อได้สัมผัสกับรูปแบบการดูแลเด็กๆ ของทางมูลนิธิแล้ว จากความตั้งใจจะทำความดีแค่ครั้งเดียว กลับกลายเป็นการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องมาจนปัจจุบัน

ทำไมถึงเลือกให้การสนับสนุนเด็กที่หมู่บ้านเด็กโสสะ

ดิฉันคิดว่าการสร้างชีวิตคนคนหนึ่งให้เขาได้หลุดพ้นจากความทุกข์ ถือว่าเราได้สร้างบุญกุศลอันยิ่งใหญ่ และเราคิดว่าตัวเราเองโชคดีที่เกิดมาใน

คุณกนกพร ท้วมเล็ก เจ้าหน้าที่ธนาคาร
ฝ่ายสินเชื่อรถยนต์ กับคุณแม่และหลานชาย

ครอบครัวที่อบอุ่น จึงอยากเห็นเด็กที่ขาดพ่อแม่และญาติมิตร ได้รับความรู้สึกแบบนี้บ้าง โดยเฉพาะที่หมู่บ้านเด็กโสสะซึ่งมีหลักการดูแลเด็กๆ โดยมุ่งเน้นการสร้างครอบครัวทดแทนถาวร ที่มอบความรักความอบอุ่นให้แก่เด็ก เติบโตเต็มที่ เด็กขาด ให้เขาได้มีโอกาสเหมือนกับเด็กทั่วไป โดยเฉพาะโอกาสทางการศึกษา จึงยังรู้สึกอยากร่วมให้การสนับสนุน

ได้รับทราบเรื่องราวของเด็กที่ให้การสนับสนุนอยู่บ้างหรือไม่

ดิฉันได้รับทราบเรื่องราวของน้องๆ โดยผ่านทางวารสารของมูลนิธิ ซึ่งทุก 6 เดือนมูลนิธิจะจัดส่งวารสารมาให้ และในช่วงเทศกาลปีใหม่ใหม่ๆ ก็จะมีการส่งการ์ดอวยพรมาให้เสมอค่ะ แม้จะเป็นสิ่งเล็กๆ ในมูลค่า แต่กลับรู้สึกถึงคุณค่าทางจิตใจอันอ้อมอ้อม ซึ่งชีวิตนี้ที่ไม่สามารถหาซื้อได้เลยจริงๆ ค่ะ

หนึ่งเสียงจากผู้ให้การสนับสนุนเด็กโสสะ

สิ่งที่ยากแบ่งปัน หรือเรื่องราวที่ต้องการบอกเล่าเกี่ยวกับหมู่บ้านเด็กโสสะ

ความสุขอาจมีได้หลากหลาย สำหรับความสุขของดิฉัน คือ “การให้” ให้โอกาสให้ชีวิตกับเด็กๆ ซึ่งนอกจากจะเป็นความสุขที่เกิดกับตัวเราแล้ว ยังเป็นโอกาสดีๆ ในการแบ่งปันความสุขไปถึงผู้คนที่ต้องการอีกด้วย ความสุขจากการได้เป่าเทียนบนเค้กวันเกิด เมื่อไฟดับ ความรู้สึกก็ค่อยๆ จางหายไป แต่การให้โอกาสให้ชีวิตคน ความรู้สึกสุขใจอ้อมอ้อมกลับอยู่กับเราได้ตลอดเวลา และทุกครั้งก็นึกถึง ยิ่งเมื่อเขาเติบโตขึ้นไปเป็นคนที่มีคุณภาพ อยู่กับสังคมได้อย่างมีความสุข และได้สร้างความรู้สึกลดภัยที่คุณได้อยู่ในสังคมนี้ได้ด้วยแล้ว ยิ่งเป็นหลักฐานแห่งความสุขที่เราเห็นกับตา ตัดใจไม่รู้ลืมจริงๆ ค่ะ แต่การบอกเล่า คงส่งต่อความรู้สึกได้ไม่ดีเท่า อยากให้ได้ลองสัมผัสกับความสุขอย่างที่ดิฉันได้รับกันด้วยตัวเอง แล้วคุณจะรู้ว่า ความสุขจาก “การให้” อ้อมใจมากแค่ไหน

ท่านสามารถร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการแบ่งปัน
ประสบการณ์ เกี่ยวกับการสนับสนุนเด็กฯ
และความสุขจากการให้ในครอบครัวโสสะ
โดยส่งเรื่องราวของท่านมาได้ที่นี่

kamonpat.rikakorn@sos-thailand.org

เด็กไทย 7 คน จากทุกๆ 100 คน
สูญเสียพ่อแม่ผู้ให้การเลี้ยงดู ด้วย
สาเหตุต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเสียชีวิตของพ่อแม่จากอุบัติเหตุ โรคภัยไข้เจ็บและภัยธรรมชาติ (ที่มา: กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2552)

ยังมีเด็กไทยอีกจำนวนมาก
ที่ยังรอคอยโอกาสที่สอง
ในชีวิต..

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชินูปถัมภ์ ได้ดำเนินการช่วยเหลือเด็กไทยที่ขาดพ่อแม่ ญาติมิตรตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514 มีท่านผู้หญิงสมศรี เจริญรัชต์ภาคย์ เป็นผู้ก่อตั้งร่วมกับ ท่านผู้หญิงสุมาลี จาติกวณิช กรรมการก่อตั้งในขณะนั้นและคณะ ซึ่งได้นำรูปแบบการเลี้ยงดูเด็กมาจาก SOS Children's Villages ของ ดร.เฮร์มานน์ กไมเนอร์ (Dr. Hermann Gmeiner) ชาวออสเตรีย ผู้ก่อตั้งองค์กรเอส โอ เอส สากล (SOS Children's Villages International) อันเป็นต้นแบบของหมู่บ้านเด็กเอส โอ เอส สากลทั่วโลก ปัจจุบันมีการดำเนินงานอยู่ใน 132 ประเทศ

ที่หมู่บ้านเด็กโสสะเด็กที่สูญเสียพ่อแม่ หรือ เด็กที่ครอบครัวเดิมไม่สามารถทำหน้าที่ดูแลเด็กได้สามารถมีโอกาสได้เติบโตขึ้นและเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอีกครั้ง

เด็กได้รับการเลี้ยงดูด้วยความรักความเอาใจใส่จากคุณแม่โสสะ เติบโตขึ้นท่ามกลางสายสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องชายหญิงต่างวัยและต่างที่มาในบ้านเดียวกัน แต่ละครอบครัวมีบ้านเป็น

ของตัวเอง และครอบครัวโสสะอาศัยอยู่ร่วมกันในหมู่บ้านเด็กโสสะซึ่งเป็นชุมชนที่ช่วยเหลือซึ่งพากัน หมู่บ้านหนึ่งจะประกอบด้วยบ้านประมาณ 12 หลัง เด็กได้รับการเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเด็กจนเติบโตสู่วัยผู้ใหญ่โดยมุ่งเน้นพัฒนาการที่เหมาะสมตามวัยของเด็กแต่ละคน อีกทั้งเด็กยังได้มีประสบการณ์ในวัยเด็กที่เปี่ยมสุขเช่นเดียวกับเด็กในครอบครัวทั่วไป ได้รับการศึกษาสูงสุดตามความสามารถ จนออกไปประกอบอาชีพและพึ่งพาตัวเองได้ รวมทั้งอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข

“วันอันแสนสุขของหนู ณ หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู” ผลงานของน้องอ้อม นลิน ชัยชู ลูกโสสะที่ถ่ายทอดเรื่องราวบ้านที่เต็มไปด้วยความรักแห่งนี้ หนึ่งในอีกหลายตัวอย่างจากเด็กในการดูแลของครอบครัวโสสะกว่า 600 คนใน 5 หมู่บ้านทั่วประเทศ

การเติมสายธารกำลังใจ ช่วยเหลือเลี้ยงชุมชนแห่ง การแบ่งปันโสสะ

คุณมงคล จันทะโชติ ตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการแผนกบริหารงานทั่วไป (Deputy Section Manager of Factory Administration) บริษัท เอ็นเอชเค สปริง (ประเทศไทย) จำกัด กับเด็กที่หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู

ทำไมเลือกการสนับสนุนเด็กที่หมู่บ้านเด็กโสสะ เบื้องต้น ผมมองว่าเด็กเปรียบได้กับผ้าขาวและเป็นอนาคตของชาติ ควรที่จะได้รับการดูแลจากหน่วยงานหรือองค์กรของรัฐเป็นลำดับแรกๆ จากต้นทุนความคิดก็ได้ลงมือปฏิบัติจริง เพราะบริษัทที่ทำงานอยู่ NHK SPRING (THAILAND) Co.,Ltd. มีโครงการหนึ่งเกิดขึ้น ชื่อว่า Happy Workplace / Happy Society เปิดโอกาสให้พนักงานที่อยากทำบุญ แต่ไม่ค่อยมีเวลา หรือบ้างก็แยกย้ายต่างคนต่างไป ได้มาทำบุญร่วมกัน โดยเปิดรับบริจาคสิ่งของและเงินช่วยเหลือ ซึ่งพนักงานล้วนเต็มใจ อีกทั้งทุกคนยังเห็นพ้องกันเลือกที่จะช่วยอนาคตของชาติเป็นอันดับแรกก่อน ต่อมาจึงลงตัวที่หมู่บ้านเด็กโสสะ ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กันกับพวกเราเนี่ย

มีโอกาสดูเข้าไปเยี่ยมเด็กที่หมู่บ้านเด็กโสสะมีความรู้สึกอย่างไร ก่อนหน้านี้ พวกเราเคยคิดกันไปว่า เด็กๆ คงอยู่กันจำนวนมากและแออัด การดูแลไม่ทั่วถึง แต่เมื่อเข้าไปเห็นความเป็นอยู่ในแต่ละบ้านแล้วสบายใจอย่างมาก เพราะเด็กๆ อยู่กันอย่างมีความสุข มีการจัดการที่ดี บ้านสะอาด มีระเบียบ ดูแลกันแบบครอบครัว แม่ดูแลลูกที่ดูแลน้อง อีกทั้งพี่ๆ ที่พ้นจากอกแม่ของแต่ละบ้านไปแล้วยังมีความรักความผูกพัน กลับมาเยี่ยมแม่และดูแลน้องๆ ยิ่งทำให้พวกเราหมดความวิตกกังวลไปเลย ที่สำคัญสิ่งที่พวกเราสัมผัสได้จากแม่โสสะคือทุกคนความเสียสละและความรักที่มีให้กับลูกทุกคนดังกับลูกในสายเลือดของตนเองเลยทีเดียว

สิ่งที่อยากแบ่งปัน หรือเรื่องราวที่ต้องการบอกเล่าเกี่ยวกับหมู่บ้านเด็กโสสะ การที่เราได้มาสัมผัสกับชีวิตของเด็กๆ หรือแม้แต่พารอบครัวมาพบกับน้องๆ เป็นเหมือนกับการค้นหาความสุขอีกด้านหนึ่งของชีวิต จาก การแบ่งปัน ความสุขที่ได้มีส่วนสนับสนุนให้อีกหลายชีวิตได้เติบโตและมีคุณภาพชีวิตกับโอกาสที่สองของพวกเขา หรืออย่างน้อยที่สุด การได้พูดคุย ทักทายทุกคน ไม่ว่าจะเป็เด็กๆ เอง คุณแม่โสสะ หรือแม้แต่เจ้าหน้าที่ทุกคน ก็ล้วนเป็นการเติมสายธารกำลังใจ ช่วยหล่อเลี้ยงชุมชนแห่งการแบ่งปัน “โสสะ” นี้ได้ไม่มากก็น้อย ผมอยากให้ทุกคนได้มีโอกาสและความสุขอันเิบอิมใจที่หมู่บ้านโสสะเหมือนผมบ้างนะ ครับ

ร่วมเป็นผู้ให้ได้อย่างไร

คุณก็สามารถเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมไทยน่าอยู่มากขึ้น จากการหยิบยื่นโอกาสที่สองในชีวิตให้กับเด็กที่ยังรอคอยความช่วยเหลือ เพราะคงไม่มีใครช่วยเหลือเด็กไทยได้ดีกว่าคนไทยด้วยกันอีกแล้ว **โดยการสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กอย่างต่อเนื่อง** เพียงวันละ 17 บาท (500 บาท ต่อเดือน) ท่านไม่เพียงมอบอาหาร เสื้อผ้า สุขภาพและการศึกษาเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น ท่านยังได้มอบบ้านแห่งความรักให้กับเด็กทุกคน

สนใจสามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www.sosthailand.org หรือสอบถามเพิ่มเติมที่ฝ่ายจัดหาทุน มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ โทร. 02-3801177 อีเมล info@sos-thailand.org

ใบแสดงความจำนงร่วมสนับสนุนการเลี้ยงเด็กโสสะ

ชื่อ-สกุล
ที่อยู่

โทรศัพท์ มือถือ วันเกิด

ยินดีบริจาคเพื่อสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กโสสะ 500 บาทต่อเดือน (ระยะเวลาจนกว่าข้าพเจ้า จะแจ้งเปลี่ยนแปลง) หรือ บริจาคตามศรัทธา บาท (.....)

บริจาคโดย-

บริจาคผ่านบัตรเครดิตธนาคาร วีซ่าการ์ด มาสเตอร์การ์ด

หมายเลขบัตร

ลายมือชื่อเจ้าของบัตร

เช็คขีดคร่อม สั่งจ่ายในนาม "มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์"

หรือ โอนเงินเข้า "มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์"

ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาบางกะปิ บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ 003-2-85272-6

ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด(มหาชน) สาขาชิดลม บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ 001-5-48281-5

กรุณาส่งหลักฐานการบริจาคลงในซองตอบรับที่แนบมา หรือ โทรสาร 02-7555576มายังมูลนิธิ และเพื่อเป็นการประหยัดทรัพยากรธรรมชาติของเรา มูลนิธิฯ จึงจัดทำใบเสร็จ และส่งออกทุก ๆ เดือนมกราคมของทุกปีเพื่อผู้บริจาคได้นำไปใช้ในการยื่นลดหย่อนภาษี (โปรดแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ หากท่านต้องการใบเสร็จก่อนเดือนมกราคม ที่เบอร์โทรศัพท์ 02-3801177)

สารจากประธาน กรรมการที่ปรึกษา

คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์

เรียนท่านผู้มีจิตศรัทธา

ดิฉันมีความยินดีที่ได้มาพบกับทุกท่านอีกครั้ง ในวารสารมูลนิธิฉบับที่ 2 จึงถือโอกาสที่สวัสดิ์ปีใหม่ปี 2554 และอวยพรให้ท่านมีความสุขและอิ่มใจกับการเป็นผู้ให้เพื่อช่วยเหลือเด็กที่เคยสูญเสียพ่อแม่ ขาดญาติมิตร ให้พวกเขาได้มีโอกาสที่สองในชีวิต ได้มีครอบครัวและมีการศึกษา ในปี 2554 นี้ยังเป็นวาระการดำเนินงานของมูลนิธิครบรอบ 40 ปี เรายังคงมีความมุ่งมั่นและกำลังใจที่เต็มเปี่ยม เพื่อช่วยเหลือเด็กไทยอีกเป็นจำนวนมาก ที่พวกเขาต้องการความรักและได้เติบโตขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอีกครั้ง ซึ่งเราจะผลิตเปลี่ยนหมอนเวียนมาแล้วเรื่องราวในชีวิตหมู่บ้านเด็กโสสะให้ท่านฟังผ่านวารสารฉบับนี้ และต่อไป ทุกหกเดือน และสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากเด็กๆไม่ได้รับการสนับสนุนจากท่าน จากคนไทยด้วยกัน เพราะคงไม่มีใครช่วยเหลือเด็กไทยได้ดีกว่าคนไทยอีกแล้ว ทั้งนี้เพื่อสร้างอนาคตที่ดีของเด็กไทยและสังคมไทยที่น่าอยู่ต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์
ประธานกรรมการที่ปรึกษา

ขอบคุณที่ทำให้หนู
มีครอบครัวที่อบอุ่นอีกครั้ง

ยังมีเด็กไทยอีกเป็นจำนวนมาก
ที่ยังรอคอยโอกาสที่สองในชีวิต
เพื่อจะได้มีวัยเด็กที่เปี่ยมสุข
ได้เรียนหนังสือ และมีอนาคตที่ดี

หมู่บ้านเด็กโสสะหาดใหญ่ สงขลา

หากท่านมีข้อสงสัยหรือต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ขอเพียงบอกสิ่งเหล่านั้นให้เรา
ได้ที่ โทร.02-3801177 หรืออีเมล

นางสาวกมลภัทร ริกากรณ์ (เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์) kamonpat.rikakorn@sos-thailand.org

นางสาววรรณดา ปรากฏมงคล (เจ้าหน้าที่ฝ่ายการตลาดตรง) woranat.prakotmongkol@sos-thailand.org

นายสมัคพล ศรียานนท์ (เจ้าหน้าที่ฝ่ายความสัมพันธ์องค์กร) samakpol.sriyanon@sos-thailand.org

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

18 หมู่ 3 ซอยเทศบาล 27 (บุญศิริ)

ต.บางเมือง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10270

โทรศัพท์ 02-3801177 โทรสาร 02-7555576

Website : www.sosthailand.org

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์: คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์, พ.ต.อ.นรวัฒน์ เจริญรัชต์ภาคย์, วิทยา เนติวิวัฒน์,
อิทธิพร อุดมผล, ธนา เดรัตน์ชัย, ดวงกมล สุวิชากุล

ที่ปรึกษา: พหล ตรังคินีนาถ, ภรณ์ บุญมี

กองบรรณาธิการ: จันทิรา สมบุญเกิด, กมลภัทร ริกากรณ์, สมัคพล ศรียานนท์, วรรณดา ปรากฏมงคล

ภาพประกอบ: คลังภาพสำนักงานหมู่บ้านเด็กโสสะ, คุณเอนก วงศ์ไพฑูริย์ยะ

กราฟฟิค: Hunger Brothers

โรงพิมพ์: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกษมศิลป์การพิมพ์

ผู้รับรองความถูกต้องของข้อมูล: พหล ตรังคินีนาถ

สงวนลิขสิทธิ์ มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชินูปถัมภ์ พ.ศ.2554